

LA CONTRAPORTADA de **VALENTÍ PUIG**

La desunificació italiana

“Ara pot generalitzar-se la reivindicació de les regions productives, cansades de pagar per les zones improductives: és un efecte invers a l’antiga reclamació que acostumaven a fer les regions precàries, en nom de la solidaritat.”

Al ple de l’estiu, tornarem a parlar del Quebec i de Bossi, quan el govern d’Aznar faci vacances i Unió doni una nova treva als homes –i dones– de Convergència. Al Quebec, el viatger Jordi Pujol dirà: “J’ai vous ai compris”, però no és probable que després visiti la Padània. Segons un estudi de la Fundació Agnelli, el territori que Umberto Bossi anomena Padània –amb ciutats com Torí, Milà, Venècia o Bolonya– representa un 45% de la població d’Itàlia i un 55% del PNB; amb Roma inclosa, la Itàlia central aporta un 21% del PNB, mentre que el sud és un 35% de la població i només representa un 24% del PNB. Vet aquí la lògica cridanera i grollera de Bossi explicada sense necessitat de màquina calculadora.

El govern de Romano Prodi i l’Olivera prometen descentralització, però Bossi encunya nova moneda per a la Padània. Verdadament, els espectadors ens sentim una mica incòmodes amb la demagògia antiromana de Bossi: el fet és, de tota manera, que cap solidaritat interregional no pot perjudicar tant les regions pròsperes i competitives sense que l’ajuda a les zones més precàries esdevingui una simple exaltació de la cultura de la dependència. Pel que pugui afectar un contribuent de Milà, fins i tot aquest argument li resulta llunyà i bizantí. Segons *Businessweek*, qualsevol industrial del Veneto veu que per exportar a Europa més i millor –per exemple– és necessari renovar les carreteres del Nord i també veu que les carreteres no milloren perquè els diners marxen de cap al sud via Roma.

Així pot sorgir un vot més per a la Lliga Nord, dia a dia. Ara pot generalitzar-se la reivindicació de les regions productives, cansades de pagar per les zones improductives: és un efecte invers a l’antiga reclamació que acostumaven a fer les regions precàries,

en nom de la solidaritat. Si hem començat a reconsiderar les polítiques redistributives en matèria fiscal, en qualsevol instant havia d’arribar l’hora de posar en dubte algunes polítiques regionals. Per la mateixa raó, qualsevol dia els contribuents alemanys decidiran que no estan disposats a subvencionar la República d’Irlanda, segons és costum de la Unió Europea. Això succeirà demà o demà passat i més val que tots tinguem els nostres arguments ben esmolats, siguin a favor o en contra.

Pel que fa a Itàlia, després dels mesos “tècnics” de Dini, la derrota del Pol de la Llibertat dona pas a un govern d’amalgama pintoresca, amb Romano Prodi al timó. Però convé de recordar que, en realitat, el Pol de la Llibertat ha pujat un 6% en relació amb les eleccions del 1994 i que –com recordava no fa gaire el professor Martino, ministre d’Estrangers amb Berlusconi– ha rebut més vots que no l’Olivera. El centre-dreta tingué 16,5% milions de vots; l’Olivera, sumant-hi Refundació Comunista, en tingué 16,2%. Al marge, la Lliga Nord arribava al 10%. No és significatiu que els feixistes no “assimilats” per l’Aliança Nacional tinguessin un sol diputat, però el seu vot circumscriptió per circumscriptió va fer perdre al Pol de la Llibertat més de trenta diputats. Si sumem el factor extrema dreta a l’efecte Lliga Nord, l’Olivera ha pogut apedaçar una majoria de govern amb els comunistes. Posem-hi al capdavant un catòlic d’esquerra com Romano Prodi, recordem que gairebé un 70% de la recaptació tributària directa és per a pagar els interessos del deute italià i començarem a mirar els objectius de Maastricht amb ullera de llarga vista.